

2. Hulde Herde jag är ditt får, Som
bäst i sidofåret mår; Tag mig i kärlekshjer-
tat in, Jag är ju ett af lammen din.

3. Du visar vägen med din staf, Och
mig med wållust spisar af, Af blod och kött
är wållust fröjd, I såren är jag wål förnöjd.

4. O Herde wårda om din jord, Si
lammen små fring nådens bord, De sig nu
mätta af ditt ord, I Herda-hyddan som är gjod.

5. Bewara oss, o Herde god! För ulf-
wens list och grymma mod; Wi wete det att
du är god, O Jesu! gif oss kraft och blod.

Den desse rader läs, För det han skall
dem klandra, Wål dömmar om sig sjelf,
Men alltid klandra andra: Det gör mig lika
godt, Din tankar och din dom, Blott att jag
lyda kan, Då Jesus ropar: kom!

Exemplaret kostar 4 Skilling R:gd.

Några

Andeliga

Sånger.

Den Första:

I anledning af hogkomsten af den förra
tiden.

Af si jag mins en tid, &c.

Den Andra:

På Lång-Fredag.

Lång-Fredag, af du sköna dag! &c.

Den Tredje:

Om Jesu gestalt på korset.

Ser jag med trones bga hän, &c.

Den Fjerde:

En Serde-Sång.

Herde som betar fåren i skogen,
liufligt söker mig. &c.

B o r å s, 1827,

Tryckte hos N. E. Lundström.

Den Första:

I anledning af hogkomsten af den förra tiden.

Sjunges som N:o 297 i G. Sw. Ps. B.

Utt si jag mins en tid, Den jag kan ljuf-
lig falla, Då Herden bland sin hjord, I bet
på bergen massa. O wår du synes skön, Att
lämna ymnig störd, Men fara hånda kan,
Att glädjen blifwer störd.

2. En man med andans kraft På Em-
bets rummen trådde Och sparde ej sin kraft,
Ej war han med de rådde; De blanka, skarpa
swård, Mot kött och djefwul drog, Som gick
till ben och mår, Ja köttet swed och dog.

3. Här föll för detta swård De stora
starke hjeltar, Som djefwul kött och werld
Omgjordat sina bältar, Här blef af lejon, lam,
Af ulfwar menlös får. Igenom Jesu blod,
Och många ågon-sår.

4. Här bbrjar fridens land Och wånners
wånskap knytes Med fridens kärleks band
Och himlens försmak njutes; Man will ej mer

Än det som Herren Jesus vill, Man önskar icke
mer Än höra honom till.

5. Här kom från många håll, Folk-
mångder stora skaror, Som war i syndens wäld
Men wille sig nu para, Med Jesu wänners
här, Kring korset slog en ring, och sjöngo med
begär: O Jesu! jag är din.

6. O sköna ljufwa tid, då kärleks flam-
ma lyfte, Från hwarje äga som, för ordet
wördnad hyste; Man önska då ej mer, än
wara Jesu wän, Men tänk om hjertat nu,
sin wän ej känner än.

7. Äck sköna ljufwa tid, då man ej an-
nat sökte, Än äga Jesu frid, då hog och sin-
ne fikte, Ej på nå't annat ting I werlden
ho det war: O, rena samwets frid, Man ägde
desa dar.

8. Äck sköna ljufwa tid, då man ej
annat wiste, Än gå ur strid i strid, Och Jesus
wederqwicke: Och anden ropte kom, så skall
jag leda dig, Gack ut från werld och jord
Ty annars blir du jum.

9. Äck sången war så söt, Om Jesu
blod och smärta, Men nu har werld och kött,
fått inta våra hjertan, Man mins nu knapt
den tid, Då man så ifrig war, Att söka Je-
su frid: O! sköna ljufwa dar.

10. O hjerta i mitt bröst, Den tid tillbaka
falla, Då Herden frisk, fast trött, Lef modren
dig uppamma; Det war ej under då, om det
så roligt war, Att fråffa, höra få, Sin hul-
de ämne Far.

11. O tid du ljufwa tid, O må du me-
ra komma; Då wi med eld och lif, Och icke
tröga, jumma, Kring Herden samlas få, Och
med ett kärleks band, Oß än förena må, Att
söka liffens land.

12. Men nej den tid har varit, som
kommer ej tillbaka, Ty wi den sköna tid Oß
gafs, ej wetat akta, Som wi det kunnat
gjort, Då Herren Jesus Christ, ibland oß
målad war, Men wi nu hafwe mist.

13. Äck wänner bröder får, af hwilket
kön i ären, Som minnens denna tid, o låt
oß ännu lära, Den sköna ljufwa sång: Om
wi den ha förglömt, Ty Jesus lika bär;
Sitt hjerta för oß ömt.

14. Han har sin rena frid, Att oß änyo
skänka, Fast wi den sköna tid, Med werlden
willat länka, Så tar han oß än upp, I sitt
förenings band, och lifwar upp vårt hopp
Och för oß med sin hand.

15. Han förebrår, ej oß, Att wi från
honom wifit, Men will oß göra loß, Då

werlden of beswikt, Och med sin lögn och list,
till sig än narrat har, Så låt of nu stå upp,
Och gå till Gud vår Far.

16. Han med sin kärleks eld, Of ännu
kan uppvärma, Om wi med bog och slit Of
nu till honom närma, Och of från synden ren
Han görer med all slit; Blott wänner kom
ihog Den förra ljuswa tid.

17. Om ej vår hulde far Of nu offent-
ligt lärer, Som i de förra dar, Uppmun-
trar of och närer, På hwarje helge dag Vårt
dofna sin upprör Så låt of tänka på, det han
har talat förr.

18. Bålsignat ware han, Och ordet som
han talat. O hjerta tänds i brand Och mins
det är hugswalat, Så ofta af det ord Som
gått utaf hans mun; Ja ära ware Gud för
hwarje helgad stund.

19. Wi minnas läre wist Hur han för
of arbetat Ändock han mången mist, Af dem
han har uppletat, Så är dock några få, som
wi med wifhet wet Som nu i himmelen stå,
Af dem Gud honom gett.

20. O du som minnas kan Twå tio tal
så nära, Hur ordets kraft gått fram, Och
hwad wi kunnat lära: Ja i vår lilla krets,

Har stora under sett, Ty mången wafnat upp,
Som sof i synden sött.

21. Om fring of allestäds Man sett och
hört har många, Liksom de älskat måst, Den
ton af sårens sånger; Dock smärta känner nu
Att mången af de får Har ulfwen roffat bort
Som sjöng om Jesu sår.

22. Wi wet att Jesus Christ Det sam-
ma sinne hafwer, Vår Herde har ej mist Ett
hjerta som en fader. Ej heller ledsnat har,
Predika Herrans ord; Som i de förra dar,
Han ömmar om sin hjord.

23. Fast kroppens krafter nu Mer börja
att förswagas, Obillig är då du Och bör med
rätta agas; Som fordrar sådan kraft Af hulde
Herden vår; I ålderdomens höst Som i sin
blomstrand' vår.

24. Nej skulden är hos of Att wi så
tröga äro, Och icke af den röst Som ej så
ropa läre. Som hon för of förr gjort Att wi
ej tröttna skall, Dock har jag inte lydt, Men
hastat till mitt fall.

25. Men upp från synden än, Ropas
från Jesu hjerta: Och kån din wån igen,
Som lidit syndens smärta; Betänk den förra
tid Och löften som du gjort, Och bet ännu
din tid: Wid Herda-husens bord.

26. På fårens fotspår gåck Och se hur'
de ha wandrat, Sin egen gång, men ej De
andras wandel klandrat, Men uti ödmjukhet
Wid Jesu kors de stå, Lik biet de samlat har,
Guds ord i godt förråd.

27. Ja summan utaf allt, Om jag i
dag mig renat, I Jesu blod och får, Och
åter mig förenat, Med Herren Jesum får,
Och känner att han är, Den samme Jesus
än Som han förr wara plår.

28. Jag slutar denna sång, Med glädje,
sorg och smärta; Och kan ej denna gång Be-
tyga för hwart hjerta, Som känt Guds an-
des drag, Och ledningar han för, Än glädje,
smärta sorg, Den lotten oss tillhör.

Den Andra:

Sång på Lång-Fredag.

Sjunges som: O Gud! vår Fader &c.

Långfredag, ack du sköna dag! Då friden
på jorden är vunnen, Och himlen sjunger
Halleluja; Ty friden och Jesus är funnen.
Fäst jorden blef mörk är himmelen ljus, Och
Sonen går hem till sitt Faders hus; Sen
friden på jorden är slutadt.

2. Långfredag, o du stora dag! Besjun-
gen af tusend Hårskaror Med ewiga stämmor:
Halleluja! Ty Jesus från jorden gådt glader.
Fäst genom en nestlig och smådelig död; Dock
kärleken twingad' och kärleken bödd, Att dö i
syndares ställe.

3. O syndare kommen att fira den dag,
Som Jesus för syndare dödde; Ack låtom oss
ej öfwertråda den lag, Som Jesus fullbordat
— ja öfwer. Med mång sinom tusend resor
har han Betalt vår skuld och lofat de band,
Som satan oss bant genom synden.

4. O må jag då blygas och häpna hwar
dag Jag frestas att åter mer synda, Då Je-
sus för synden fått så många slag, Att blo-
det så håstigt utflutit. Mitt hjerta och wilja
jag wet du orörd; Men se på de fjåten som
Jesus så tungt För mig här på jorden har
wandrat.

5. Då Jesus af kärlek för min skuld
har dödt, Och lidit den swåraste smärta, Så
wet jag äfwen af kärlek han skall Och nu genom-
tränga mitt hjerta, Samt hjälpa mig att syn-
den dö, Att sen den ej mer förderfwar mig;
Då Jesus för synden är dödd.

6. O bröder, systrar och wänner får!
Hwad tänken i på denna dagen? Då Hjelten

från friden till fridens land Af egen makt
blifwit tagen. Hvar äro våra hjertan, hvar
lefer vår hog? På jord eller himmel, eller
månn det är nog Med munnen bekänna hans
smärta?

7. Nej icke med werlden i synd och i
ondt, Vår Jesus äro att döda; Då han
i dag af kärlek så ren, Sitt blod har låtit
utflöda, För vi skulle vara och blifwa hans
barn, Och icke bli fångslade i de garn, Som
werldens barn ännu sitta.

8. Min själ och mitt hjerta, hvar är
du den stund, Då munnen omtalar den Gu-
den, Som ser hvarje tanke och innersta grund,
Och gifwit de härlige buden: Att wända till-
baka till hwila och ro, Och göra den bättring,
i verk och i tro, Som Jesus i ordet utstakar.

9. Mitt hjerta låt aldrig en dag gå för-
bi, Som du ej på Jesum ståds tänker, För-
nyar ditt löfte i bönen att bli Mer trogen
och ödmjukt nedsänkt. Ack rena mitt blod
hvarje stund Jesu kär, Och tag du mitt hjer-
ta, jag mer ej begär, Än ligga wid foten af
korset.

10. Tillbeden af millionerna mång Kring
korset på Golgatha-berget, Tillbeden af skaror,
oräknelig mång Sin kronor wid stolen ned-

lägga; Och ewiga sånger uppfylla det land,
Som Jesus förwärfwat åt alla de barn, Som
honom af hjertat wi älska.

11. O Golgatha kulle, du sköna palats,
Der himmelens Konung nu hänger: Fast han
är fastspikad wid korset så hårt, Att blodet
så ymnigt uttränger; Du är dock vår Kon-
ung, vår Herre och Gud, Du skall och oss
hjelpa från werldene ut, Och hem till ditt
himmelsta rike.

12. På Golgatha berg der tar jag mitt
bo, Då andra på jorden wi bygga. På knä
under korset skall jag ha min ro, Der slätar
jag mig ena hydda Af blad och blommor som
der våra upp; Af blodet som flyter utaf Je-
su kropp. Bort werld med din ro och din
fågnad.

13. Här är den flugga som jag begär,
Det nöje jag önskar att winna; De liljor som
gifwa den skönaste luft — Ack se huru blod-
strömmar rinna! Se samnen står öppen, och
väntar på mig. Se holet i sidan — ack der
wi jag bli! Mig skall ej mer synden för-
derfwa.

14. Jag slutar min sång, som enfaldig
är, Och ej för de lärda är skrifwen; Men
blott för mig sjelf och mitt eget begär; Och

önskat, af kärleken drifwen, Bedöm då ej
illa den inte har lärt; Men Jesum blott äls-
ka bör oss vara kärt: Hos Jesus kring kor-
set församlas.

Den Tredje:

Om Jesu gestalt på korset.

Sjunges som: N:o 19 i G. Sw. Ps. B.

Ser jag med trones öga han på min ut-
valde Själamån: Min Jesum, som på kor-
sens stam led så stor smärta, han och skam.

2. Så tager mig hans skapnad in, Och
drager hjerta, hog och sin: Att älska honom
öfwer allt, Hållt i hans blodiga gestalt.

3. Mitt tånt jag slår på Golgatha, Der
ser jag Herren Jehova; Der Kungars Kung,
för hwilken fot sku böja sig de stoltas hop.

4. Han törnekronan på sig bär, Som
hårighetens Herre är; En krona, som gör
djupa sår Att blodet strömmewis utgår.

5. O, hwilken syn! jag der få se, Min
Herre Gud och Skapare: Ditt ansigte, min
Frälsare god Är öfwer allt bestänkt med blod.

6. Du har en törnekrona på, Att jag
skall ärans krona få; Ditt ansigt fullt med
spott och spe, Gör att jag dig en gång får se.

7. För dina fötter lägga ner, Den kro-
na som du mig då ger, Derföre att ditt huf-
vud war Med törne krönt, och smärta bär.

8. Af nattens dagg ditt hufvudhår Är
fullt med blod och törnesår: I dina läd-
ar Jesu får, Du sköna blod-rubiner bär.

9. De dufvud-ögon, Jesu Christ! Som
glädja mig, nu hafwa mist: Af håstig gråt,
af spott och mehn, Sitt ljus, sin glans och
fagra sken.

10. De ögon mig försäkra wist, Att du
till mig, O Jesu Christ! Will se i nåder, ja
hos mig, Du ser allt förr än jag ser dig.

11. De kinder som din kära brud, Till-
skrifwer örte-sångars skrud; Hur' ser jag dem
förblefnade, Af spott och blod beseglade.

12. O desse kinder lofwa mig, Att jag
ej blefna skall för dig; När jag för dig skall
ställas fram, Består jag utan blygd och skam.

13. Skall än mitt ansigt blefna här,
I döden det dock ewigt der, För dig som solen
skina skall, I himmels höjd, bland helgon all.

14. Din sköna rosenröda mun, Hwaraf

utflöt en nådesbrun, Till alla arma syndare,
Som känna deras nöd och we.

15. Den bittra åttika man ger, Och
galla, som än plågar mer; Fast munnen man
uttorkad ser, Den dock för mig och alla ber.

16. Den beder om förlåtelse, För alla
arma syndare; På läpparne är wist utöft Guds
nådens härlighet och tröst.

17. O Jesu! Kys mig med din mun,
Blif när till sista afstedstund; Jag dina föt-
ter då igen, Will ewigt kysa, Själawån!

18. Åck Jesu händer sträcka sig, På
korsset ut så mildelig; Kom hit hwar syn-
dare och se, Löp honom uti armarne.

19. Han mig och eder teknadt har I
dessa händer uppenbar; Wi derför aldrig glö-
ma kan, Wår genomstungne Trålsarman.

20. De fötter som för vår skuld gått
Mång fjät och möda nog utstätt, Wid korsset
spikande jag ser, Hwaraf en blodström flyter ner.

21. De fötter skola leda mig, Att fram-
gent uppå lifsens stig, Igenom denna usla
tid, Till ewig salighet och frid.

22. Till slut jag i hans sida ser, En
öppning som mig gläder mer Än hela werl-
dens lust och ro, Hans sidofår det är mitt bo.

23. Der jag kan lefwa tryggelig, Låt
satan, synden skrämma mig; Jag mig uti en
fästning ger, Som ännu ingen riswit ner.

24. Igenom denna öppning ser Jag Je-
su hjerta ju än mer; I detta såret skådar
jag, Guds Faders egit hjertelag.

25. Igenom detta sidofår, Jag härifrån
till Fadren går; Det är den rätte lifsens stig,
Som aldrig kan förwilla mig.

26. Nu Jesu låt din försagestalt, Bli
stådse hjertans enda allt, Och alltid mig för
ögon stå, Till dess jag hem till dig får gå.

27. Då skall jag för din bättre gång
Till korsset sjunga Lamsens sång; I ewighet
då klinga skall: Halleluja! bland helgon all.

Den Sjunde: En Herda-Sång.

Sjungen som: N:o 16 i G. Sw. Ps. B.

Herde som betar fåren i skogen ljustigt sö-
ker mig. Sök mig när jag går ut från dig.
Åck samla tankarne på mig.